

כדומה, עם רוב הביקורת ש...
נמתחה עליך התמודדות.
אני יכולה להגיד לך שעיתונאיות אף פעם לא אהבו אותי. אבל בסך הכל אני לא זוכרת הרבה ביקורת בעתוננים. לעומת זאת, היו הרבה ראינות וכתבו דברים לא כלייך נוראיים.
אני זוכרת שביקר אותך עד זה שקירבת את הבחמה.

יש דברים שלא הגיעו אלי, שאנשים טובים ברוב חסד הסתירו ממני. אבל בינינו מה רע בבהמה? ובכלל, כל הר עניין הזה של בהמה אמיתית לא קיים

במכסים רשמיים לא מקובל ללכת יחד, אבל זה נורא נוח

יותר. הבהמה כמעמד מיוחד לא קיימת עוד. באופן טבעי אני אהבת ספרות, שירה, מוסיקה ותיאטרון. וכך טבעי ש אנשים שבאים אלינו תביתה, הם בר חלקם מה שמכנים בוהמה. יחד איתם יש בין באי ביתנו אנשי מדע, השייכים לחוג החברתי של בעלי, כך זה היה לפני שנכנסנו לבית הלבן, כך זה עכ שיו, מדוע הייתי צריכה לשנות את הר חוג החברתי שלי כשנעשיתי אשת נשיא, אמנם, בעלי תמיד חשש שהר תערובת הזו של אנשי בהמה ומדענים לא טובה, אבל התברר — כפי שידעתי מראש — שהאחד תמיד מעוניין בשני וזה הולך יפה.

את נהגת בדרך-כלל לעשות כפי שאת מרגישה. אני זוכרת שבעת מקסיפרדיה מבית-הנשיא חזבת את נעלייך וחזבת את ידי האורחים כשאת יחסה וכיד אחת מחזיקה את נעלייך?

איך את זוכרת את זה, פנסטי. דבר כזה קשה לשכוח. לא כל כך מקובל שאשת-נשיא מתהי לכת יחסה בין אורחיה.

בוודאי שלא מקובל. אני לא מאמינה בסקרים וסנובויות. אני חושבת שצריך לעשות הכל באופן טבעי.

וזה היה טבעי, לחוץ נעי ליים בקבלת-פנים רשמית שערך נשיא מדינת-ישראל היוצא לנשיא מדינת-ישראל הנכנס?

זה, לא היה טבעי, אבל זה היה נורא נוח. אני אספר לך עוד משהו: כל הטקסים האלה אף פעם לא עשו עלי רושם. היינו בלונדון, כשאפריים היה נשיא-המדינה וערכו לכבודנו קבר לתפנים. היו שם שתי שורות של מקר בלי פנים, שאם היית דוקרת אותם היית מייד רואה שיש להם דם כחול. את קבלת-הפנים ערך ראש-עיריית לונדון.

הפנים שלי התכווצו מחיכים והידיים נלחצו מרוב החיצות-ידיים. להישאר בר נעליים לא יכולתי. או ניששתי מאחורי איזה איש-ביטחון. הורדתי את הנעליים והסתרתי אותן כדי שלא יקחו לי אותן.

חזרתי ללורה המשכתי לחייך וללחץ ידיים. הסתכל בי הלורד ז'אנר, שהוא יריד גדול של ישראל. הסתכל ואמר: גברת קציר, התכווצת! למחרת קיבלתי ממנו במתנה זוג נעלי-כסף קטנות.

מה אמר בעצך עד התנהגותי כך?

הוא מכיר אותך...
נו בטח. אבל מה פה לא בסדר? את לא היית מורידה את הנעליים אם הן היו לחצות לך?

אם הייתי לך? לקבלת-פנים רשמית והייתי חודי צבת את הנעליים זה היה נראה טיבניך בעיניך?

אוי ואבוי! הייתי מעקמת את הפנים. מה זה, ככה מתנהגים בבית-הנשיא? קרה לי פעם שבהצגת תיאטרון, בזמן ההפסקה, חלצתי את הנעליים. פתאום נשמע הצלצול, ההצגה התחילה, ואני לא מצאתי את הנעליים שלי. מישהו מהחברה האלה שנת קוראת להם בר-המה לקח לי את הנעליים.

מי זה היה? לא אגיד.

נינה ואפריים קציר עם יהושע רבינוביץ. התכווצו לי הפנים מרוב חיכים!

אותה כמו בת. יש להם ילדים מקסימים. הם זוג מאוד מוצלח ומאוד מאושר. בכלל, אולי בגלל האופי שלי, קל לי לקבל דברים חריגים. אמרתי לך, שיש בי נטייה לדברים יוצאי-דופן. אולי הר דות לבת שלנו, גורליה, העניין שלה בהצגות ובספרות שקידם אותי לדברים יוצאי-דופן, לאנשים יוצאי-דופן.

אני יכולה לשוחח איתך עד כתכם נורית?

לא, בבקשה. אני תיכף מתחילה לבי כות, ואחרי שתלכי יהיה לי קשה מאוד. השנים לא מקהות את ה- כאב?

לא, אצלי לא. אומרים שיש אנשים ששוכחים. אבל אצלי זכר האהבה שלי אל נורית לא ייחק. רק איתי הוא יימ- חק.

התערוכה שאת מכינה בירד שלים את קוראת "תערוכת-נר רית".

כל מה שאני עושה זה עם יכרוך של נורית. התערוכה הזו יקרה לליבי, אני עובדת עליה כבר יותר משנה. אני מכינה את העבודות, את המישפטים, עוזרים לי ציירים, כי אני לא יודעת לצייר, את יודעת — רציתי שיעשו על התערוכה סרט לטלוויזיה, סרט חינוכי שיעזור לילדים ללמוד אנגלית, כאלה שאולי לא יגיעו לתערוכה. כיתתי את רגלי — אולי הרגלים שלי כבר לא

לא שונה

אינני רוצה שתהיי לי אחרת אינני רוצה שתהיי לי שונה רק כמו כרעע בעיני נהדרת על כל חלומות בלילות את עונה.

ואל תשני בשבילי התסרוקות אל תסתפרי, אל תוסיפי תלתל על תלתל שערך החמוד, הטבעי, בלי תסבוכת סמפוניה פראיות מתפזרת אל-על.

ואל נא תשימי בפוך עיניך אל תוסיפי כחול אל כחול מבטיך אור לגונה כחולה את שולחת אלי הכובש ביופיו סביבתך.

לא שחור לריטיך, לא ורוד ללחיך לא עגיל לא צמיד לא שרשרת רביד פשוט תשארי עם חיוך בעיניך כי אליך נישאים כל שירי אהובים.

רק זאת תחיי פשוטה בעיני עם גיטרה פרטי נגן אור נגן דווי שיר על עמק והר, שיר על יער ונהר שיר שחלב, שיר לילך, שיר רקפת על חר.

אינני רוצה שתהיי לי אחרת אינני רוצה שתהיי לי שונה רק כמו כרעע בעיני נהדרת על כל חלומות בלילות את עונה.

טובות — אך סרט לא יעשו על התע- רוכה שלי. נו, טוב, ככה זה בחיים. זוהי תערוכה מאוד לא שיגי רתית.

בתוכי מתגורר מישהו שאני לא מכי רה, מישהו שיש בו נטיות לא שיגר- תיות. אני חושבת ששיגרתיות זה דבר משעמם.

מה הרגשת כשעזבת את בית-הנשיא?

כשראיתי שלא כולם עזבו את הבית ביחד איתי — נו טוב, זה ככה קצת, את יודעת. גם בעת היותי בבית הור- גלתי לכל מיני הרגלים טובים, שאחר- כך קשה לך בלעדיהם. כמו למשל זה, שאת אף פעם לא נושאת ארנק, שאת לא צריכה לשלם בכל מקום. הייה לי חבל על אותה הודמנות, שידעתי שלא תהיה לי עוד — למגע עם ילדים המון דברים שעשייתי ושבילתי-אפשרי להמ- שיך אותם כעת. ידעתי שרבים מהחזיר כים ייעלמו, כשלא אהיה יותר אשת נשיא: ידעתי שהכבוד ודיבריה-שבח ייגמרו כשאפסיק להיות אשת-נשיא. את יודעת שיזמתי את שבוע-הילד בבית הנשיא, ואפילו לא הזמינו אותי השנה לטקס?

לבעצך היה קשה לעזוב את בית-הנשיא?

הוא חלם על זה. הוא עבד מעט בי מדע בהיותו נשיא. אפריים הוא באמת איש לא רגיל, יש לו הכישרונות והי (המשך בעמוד 66)

יש שם כמה וכמה מישגים בבניה. יש שם בעיות פונקציונאליות. הבית לא כלייך מתאים לקבלת אנשים והי מיטבח קטן מדי. אבל אני לא רואה משהו אחר בבית הזה אם הוא לא נשיא.

אהבת את הבית? הוא לא היה שלי. יש בו מיבחר תמונות ורהיטים, בלי ספק בטעם, אבל לא הטעם שלי.

הבית לא קפן מדי? צריך שלנשיא הבא יהיה רק ילד אחד.

כאשר אתם התגוררתם בי בית, גרה איתכם כתכם אירית.

כן, הבן היה נשוי. הבת לא התגוררה איתנו. היא היתה באה לפעמים לישון. גם הנכדים היו באים, אלא שהם גרו בירושלים, כך שהיו באים רק לביקורים. אף פעם לא ישנו בבית.

בנך התחתן עם עזרתה-הבית שלכם?

כן. היא היתה עוזרת-בבית פה ברחור בות. בחורה מאוד אינטליגנטית, נחמדה ונעימה. אין לי מה להגיד עליה, רק חברים טובים. כיום לבנך הוא מרצה בטכניון בחיפה.

ומה עושה בתך אירית? עליה אסור לדבר, היא תהרוג אותי. נו, טוב, היא עובדת בהוצאת-ספרים. היא התחתנה בזמן שאפריים היה נשיא. אבל כדי שחסי-חלילה לא יהיו דיבורים שהחוננה היא מכספי המדינה ושהיא בבית-הנשיא השייך למדינה, סידרנו את החתונה פה בבית, בחנוך וייצמן. אפי

בתוכי מתגורר מישהו שאני לא מכירה, שהוא לא שיגרתית

ריים מאוד הקפיד על זה. היום היא כבר לא נשואה. ולכן יש ילדים נה- מדים, נהדרים.

זה לא כלייך רגיל שכן שך פרופסור מתחתן עם עזרתה-הבית שך הוריו. איך קיבלתם את זה?

איך להגיד לך בלוף, בלי שיה ייראה בלוף? נו, טוב, בהתחלה הדבר נראה קצת מוזר בעינינו, אבל אחר-כך אימצנו

מדוע? לא צריך. כשביל מה לעשות לו פיר- סומת?

אם הוא מהבהמה, הוא בטח רוצה פירסומת.

זה עונש על מה שהוא עשה לי, אז אני לא אגיד. בקיצור, אמרתי שאני לא יוצאת לפואייה עד שהוא לא מחזיר לי את הנעליים.

הוא לקח לך את הנעליים כדי לעשות לך רע? לא, הוא רצה ללמד אותי לקח. היו עוד מיקרים שבהם נהגת

לורד ז'אנר הסתכל בי ואמר: גברת קציר, התכווצת!

באורח לא רגיל, מחוץ לפרוטו- קר?

לא יודעת אם זה לא רגיל. הוזמנו עליידי המלכה אליזבת והנסיך פיליפ לקבלת-פנים. הם שאלו אותנו את מי אנחנו מעוניינים להזמין. נתנו להם מי שימה של ידיים, שהייתי בטוחה שהם חשובים עד כדי כך, שהם כל שני ר חמישי אצל המלכה. אחר-כך הסתבר שזו היתה הפעם הראשונה שלהם, ושרק בזכותנו הוזמנו. דיברנו ותיכנו, המלכה והנסיך התנהגו יפה מאוד. הם אפילו הכינו שיעורי-בית והמלכה שאלה את בעלי שאלות ביחס לעבודתו המדעית. אחרי כל זה יצאנו מחוץ לארמון, ופתאום ראיתי מוכר גלידה עם עגלה. אמרתי שאני רוצה גלידה, הלכנו אליו, קנינו גלידה, וכך צעדנו לנו כשאנחנו מלקקים גלידה.

מה היתה תגובת שומרי- הראש האנגליים?

את לא מתארת לעצמך? אבל אני אגיד לך: יש לי הרבה דרך-ארץ ל- שומרי-ראש. מישהו פעם אמר עליהם שהם שומרי-ראש בלי ראש. זה מאוד הרגיו אותי. הם רובם בהורים צעירים והגונים, שעומדים לפני לימודים באר- ניברסיטה.

האם בית הנשיא בירושלים מתאים? דעתך דמגוריו שך נשיא?